

ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2*

THE CORRELATION BETWEEN SOCIAL INTELLIGENCE AND HAPPINESS IN
LEARNING OF PRATHOMSUKSA 3 STUDENTS IN TAPRAYA DISTRICT UNDER
THE SAKAEO PRIMARY EDUCATION SERVICE AREA 2

ธิตาวดี ตีจรัส¹ และ อุทัยวรรณ สายพัฒนา²

Thitawatee Deejarat¹ and Uthaiwan Saipattthana²

¹⁻²คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

¹⁻²Faculty of Education, North Bangkok University, Thailand

Corresponding Author's Email: thitawatee.deej@northbkk.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2) เพื่อศึกษาระดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 จำนวนนักเรียน 286 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดจำนวน 2 ชุด คือ แบบวัดความฉลาดทางสังคม เป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 54 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .97 และแบบวัดความสุขในการเรียนรู้ เป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 28 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมและรายองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก 2) ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

* Received 23 January 2025; Revised 25 January 2025; Accepted 28 January 2025

โดยรวมและรายองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกอยู่ในระดับสูง ($r_{xy} = .837$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่า ทุกองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ในทางบวกอยู่ในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น อยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ : ความสัมพันธ์, ความฉลาดทางสังคม, ความสุขในการเรียนรู้

Abstract

This research aimed to: 1) study the social intelligence level of Prathomsuksa 3 Students in Tapraya District under the Sakaeo Primary Education Service Area 2, 2) study the happiness in learning level of Prathomsuksa 3 Students in Tapraya District under the Sakaeo Primary Education Service Area 2, and 3) study the correlation between social intelligence and happiness in learning of Prathomsuksa 3 Students in Tapraya District under the Sakaeo Primary Education Service Area 2. The sample consisted of 286 Prathomsuksa 3 students in Taphaya District under the SaKaeo Primary Educational Service Area 2. The research instruments were the social intelligence test with a reliability of .97, and the happiness in learning test which a reliability of .94. The statistics for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation and Pearson's Moment Correlation Coefficient.

The results were as follows: 1) The social intelligence of Prathomsuksa 3 Students, both overall and in aspect were at a high level. 2) The happiness in learning of Prathomsuksa 3 Students, both overall and in aspect were at a high level. And 3) The correlation between social intelligence and happiness in learning of Prathomsuksa 3 students was at a high level ($r_{xy} = .837$), with a significant level of .01. Consider each individual component, it was found that all components have a strong positive correlation, except for the aspect of Primal Empathy, which was found to be at a moderate level.

Keyword : Correlation, Social Intelligence, Learning in Happiness

บทนำ

สภาพสังคมมีลักษณะที่เปิดกว้างมากขึ้นในทุก ๆ ด้านทั้งในเรื่องการเชื่อมต่อระหว่างกัน ด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมที่สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายมากขึ้น มีลักษณะเป็นเครือข่าย เรียกว่า Social Network เป็นสิ่งที่ทำให้โลกแคบลงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อมนุษย์มีการติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วทั่วโลก การทำธุรกรรมต่าง ๆ ก็สามารถที่จะทำผ่านช่องทางออนไลน์ได้มากขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเทคโนโลยีและความเจริญเข้ามาเป็นสิ่งที่ช่วยอำนวยความสะดวกสบายให้กับมนุษย์ และด้วยสภาวะการเปลี่ยนแปลงแบบก้าวกระโดดและรวดเร็วของเทคโนโลยีทำให้มนุษย์ต้องมีการปรับตัวเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงก็ย่อมเกิดขึ้นด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะด้านสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ผู้คนมีค่านิยมที่เน้นในด้านวัตถุมากกว่าคุณธรรมหรือศีลธรรม จะพบเจอได้จากข่าวสารในปัจจุบันที่มักจะมีเหตุการณ์เกี่ยวกับ ปัญหาอาชญากรรม การลักทรัพย์ การทำอนาจาร การหย่าร้าง การฆ่าตัวตาย และการก่อความไม่สงบรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพปัญหาการอยู่ร่วมกันในสังคม (ณรงค์วรรษ บุญมา, 2566) ทั้งนี้ เมื่อสภาพทางสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปทักษะการใช้ชีวิตในสังคมก็ลดลง ความฉลาดทางด้านสังคมของมนุษย์ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม บุคคลหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ จะทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้และอยู่รอดในสังคมได้

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นยุคแห่งเทคโนโลยีมีการแข่งขันทางด้านฐานะทางเศรษฐกิจ ทำให้ผู้คนมุ่งในการทำงานหนักเพื่อสร้างฐานะทางสังคมของตนเองให้ดีขึ้น ทำให้รูปแบบการดำเนินชีวิตเปลี่ยนแปลงไป การดูแลเอาใจใส่และการให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตรลดน้อยลง ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความห่างเหินกันมากขึ้น ทั้งนี้บุคคลจะเริ่มมีสัมพันธภาพกับคนในครอบครัวเป็นอันดับแรก การที่บิดา มารดา มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กน้อยลง ส่งผลให้เด็กเกิดความรู้สึกขาดความรักความอบอุ่น ซึ่งเป็นผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กที่กำลังเติบโตและในปัจจุบันสถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนมีความแตกต่างจากอดีตอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางเพศ การใช้ความรุนแรง กระแสการติดสื่อคอมพิวเตอร์ เกมอินเทอร์เน็ต ตลอดจนปัญหาการเรียน เมื่อเด็กเริ่มเติบโตขึ้น โรงเรียนเป็นสังคมที่กว้างขึ้นของเด็ก ซึ่งเด็กจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่โรงเรียน การเรียนรู้ที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็กเป็นอย่างมาก (อริสา แก้วลี และเฟื่องอรุณ ปรีดีติลล, 2562)

ความฉลาดทางสังคมเป็นความสามารถในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น รับรู้ เข้าใจและตระหนักถึงความต้องการของผู้อื่น สามารถสองสิ่งที่ผู้อื่นปรารถนา มีความจริงใจและซื่อสัตย์ สามารถ

ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมทำให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขและแสดงออกถึงสิ่งที่ตัวเองเข้าใจได้อย่างเหมาะสม รวมไปถึงความสามารถในการแสดงออกทางการกระทำต่อบุคคลอื่นอย่างเฉลียวฉลาดหรือความสามารถในการเข้าใจคนอื่น เข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นแสดงออกและมีปฏิกิริยาหรือพฤติกรรมที่รู้ว่าจะมีทำที่ต่อคนอื่นอย่างไรด้วยกระบวนการที่ผ่านความคิดอย่างรอบคอบเหมาะสมกับคนอื่น (พิชญาพร สมจันทร์, 2564) ซึ่งเมื่อเด็กมีความฉลาดทางสังคม คือ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ก็จะทำให้เด็กมีความสุขในการเรียนรู้และการดำเนินชีวิต ส่งผลให้เกิดให้พัฒนาการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

การเรียนรู้มีความสุขนับเป็นสภาวะการณ์ที่สำคัญ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางในการเรียนรู้และยังสามารถมองเห็นคุณค่าจากสิ่งที่เรียนรู้ว่าตนเองจะนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างไร แม้ว่าการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนจะดำเนินการโดยครูผู้สอนก็ตาม แต่มวลประสบการณ์ ตลอดจนกลวิธีต่าง ๆ ที่จะนำเสนอสู่ผู้เรียนก็ควรจะเป็นไปตามความพึงพอใจของผู้เรียนเป็นหลัก เพราะหากผู้เรียนมีความพึงพอใจหรือมีความสุขในการเรียนรู้แล้ว พฤติกรรมการตอบสนอง และผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ก็จะเกิดขึ้นตามมา เพราะการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนนั้นจัดขึ้น ก็เกิดขึ้นอย่างเต็มใจ และเป็นธรรมชาติจากความรู้สึกที่แท้จริงของผู้เรียน โดยที่ครูผู้สอนไม่ต้องบังคับเคี่ยวเข็ญให้เกิดขึ้นแต่อย่างใด ปัญหาที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ไม่พึงประสงค์ในตัวผู้เรียนยังเป็นปัญหาสำคัญลำดับต้น ๆ ในการจัดการเรียนรู้ ทำให้ขาดแรงจูงใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ ดังนั้น ควรคำนึงถึงความสุขของผู้เรียน จัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อตอบสนองความสุข อันจะทำให้ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้มากที่สุด (กมล โพธิเย็น, 2559)

ผลการศึกษาของ จริยาโลสสีดา และสุรเดช ประยูรศักดิ์ (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับความสุขในการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางสังคมจากอาจารย์เพื่อนและครอบครัวส่งผลต่อความสุขในการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับความสุขในการเรียนของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการศึกษาของ สุทธิพร แทนทอง (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่องความฉลาดทางสังคม คุณลักษณะสำคัญของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู พบว่าความฉลาดทางสังคมจะช่วยให้ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูสามารถฝึกปฏิบัติงานใน

หน้าที่ครูร่วมกับคนรุ่นอายุต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ บุคลากรและผู้บริหารสถานศึกษาได้อย่างเหมาะสมและเกิดสภาพแวดล้อมการทำงานที่มีความสุข ซึ่งเป็นแรงจูงใจหนึ่งในการประกอบวิชาชีพครูต่อไปหลังสำเร็จการศึกษา จากผลการศึกษาที่กล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าความฉลาดทางสังคมมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลในทุกสาขาอาชีพ โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียน นักศึกษา เนื่องจากการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่นและมีความสุขได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับตัวและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้าง และทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุขสามารถก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางในการเรียนรู้ได้โดยง่าย

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้รับมาใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2
2. เพื่อศึกษาระดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 จำนวนโรงเรียน 28 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 613 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2, 2567)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา

2567 จำนวนนักเรียน 238 คน ได้มาจากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan.1970) ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายแบบสัดส่วน (Proportional Simple Random Sampling) และเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมต่อการวิเคราะห์ข้อมูลมากที่สุด อีกทั้งเพื่อป้องกันปัญหาความไม่สมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา ผู้วิจัยจึงปรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ซึ่งรวมถึงกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนทั้งสิ้น 286 คน

2. เครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดแบ่งออกเป็น 2 ชุด ได้แก่

2.1 แบบวัดความฉลาดทางสังคม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบวัด มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ เพศ โรงเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2

ตอนที่ 2 ความฉลาดทางสังคม มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.36-0.70 และได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97

2.2 แบบวัดความสุขในการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบวัด มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ เพศ โรงเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2

ตอนที่ 2 ความฉลาดทางสังคม มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.51-0.66 และได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.94

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการดังนี้

1. ขอนหนังสือจากสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาในอำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิจัยจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในสถานศึกษา

2. นำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปติดต่อกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามวันและเวลาที่กำหนดไว้ โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ของการตอบแบบวัดให้กลุ่มตัวอย่างทราบและขอความร่วมมือในการตอบแบบวัดเพื่อให้ได้ผลตามความจริง

4. ดำเนินการควบคุมการตอบของกลุ่มตัวอย่างให้มีความถูกต้อง ชัดเจน และครบถ้วนทุกข้อ จำนวน 286 ฉบับ เมื่อนักเรียนทำแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมแบบวัดกลับคืนมา 286 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

5. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลจากแบบวัด ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบคำถาม ซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไป ของนักเรียน โดยใช้การวิเคราะห์คำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage)

2. วิเคราะห์ระดับความฉลาดทางสังคมของนักเรียน โดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. วิเคราะห์ระดับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนโดยวิเคราะห์จากสถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation)

5. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำในรูปตารางประกอบการบรรยาย

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความฉลาดทางสังคมของนักเรียน ปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความฉลาดทางสังคมของนักเรียน (n=286)

ความฉลาดทางสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น	3.68	.648	มาก
2. การให้ความสนใจผู้อื่น	3.70	.686	มาก
3. การเข้าใจผู้อื่นอย่างถูกต้อง	3.70	.703	มาก
4. การรับรู้ทางสังคม	3.70	.707	มาก
5. ความสามารถในการเข้าร่วมกับผู้อื่น	3.76	.683	มาก
6. ความสามารถในการแสดงตน	3.71	.682	มาก
รวม	3.71	.685	มาก

จากตาราง 1 พบว่า ความฉลาดทางสังคมของนักเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = 0.685) เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบพบว่า ทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก

เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ความสามารถในการเข้าร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X} = 3.76$, S.D. = 0.683) ความสามารถในการแสดงตน ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = 0.682) การให้ความสนใจผู้อื่น ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.686) การเข้าใจผู้อื่นอย่างถูกต้อง ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.703) การรับรู้ทางสังคม ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.707) และการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ($\bar{X} = 3.68$, S.D. = 0.648) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอตาพระยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2 ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน (n=286)

ความสุขในการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน	3.82	.682	มาก
2. ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน	3.86	.714	มาก
3. ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น	3.91	.723	มาก
รวม	3.86	0.707	มาก

จากตาราง 2 พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.707) เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบของความสุขในการเรียนรู้ พบว่า ทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.723) ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.714) และความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = 0.682) ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ ของนักเรียน ปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน

(n=286)

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X	Y
X ₁	1	.774**	.743**	.725**	.713**	.692**	.856**	.697**
X ₂		1	.777**	.780**	.802**	.763**	.905**	.764**
X ₃			1	.820**	.819**	.779**	.914**	.746**
X ₄				1	.818**	.808**	.917**	.760**
X ₅					1	.802**	.917**	.793**
X ₆						1	.896**	.763**
X							1	.837**
Y								1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า ความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ ในทางบวก อยู่ในระดับสูง ($r_{xy} = .837$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่า ความฉลาดทางสังคมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

ความสามารถในการเข้าร่วมกับผู้อื่น (X₅) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน อยู่ในระดับสูง ($r_{X_5Y} = .793$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การให้ความสนใจผู้อื่น (X₂) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน อยู่ในระดับสูง ($r_{X_2Y} = .764$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความสามารถในการแสดงตน (X₆) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสุขในการเรียนรู้ อยู่ในระดับสูง ($r_{X_6Y} = .763$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การรับรู้ทางสังคม (X₄) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน อยู่ในระดับสูง ($r_{X_4Y} = .760$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเข้าใจผู้อื่นอย่างถูกต้อง (X₃) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน อยู่ในระดับสูง ($r_{X_3Y} = .746$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (X₁) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($r_{X_1Y} = .697$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า โดยภาพรวมและองค์ประกอบทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นเด็กในช่วงวัยที่อยู่ในระยะพัฒนาการ มีความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลกับสถานการณ์ที่จับต้องได้ เริ่มแยกแยะอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น เข้าใจมุมมองที่แตกต่าง สามารถเข้าใจได้ว่าผู้อื่นอาจมีความคิดและอารมณ์ที่แตกต่างจากตนเอง สอดคล้องกับทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) กล่าวว่า เด็กอายุ 7-11 ปี เริ่มพัฒนาความคิดแบบเป็นรูปธรรม เริ่มมีเหตุและผล สำหรับใช้ในการแก้ปัญหาได้มากขึ้น เข้าใจระเบียบ กฎเกณฑ์อย่างมีเหตุผล นักเรียนประสบปัญหาหรือพบเจอสถานการณ์ที่ยุ่งยากและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต นักเรียนเลือกที่จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นโดยตรงมีการใช้ความพยายามในการแก้ปัญหา มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง รู้จักคิดหาวิธีการในการเผชิญกับสิ่งที่ปัญหาโดยการเลือกวิธีที่ดีที่สุดในการจัดการกับปัญหา นอกจากนักเรียนจะใช้การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาแล้ว นักเรียนยังใช้การเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมควบคู่กันไปด้วย ซึ่งการใช้การเผชิญปัญหาทั้ง 2 รูปแบบดังกล่าวเป็นการช่วยส่งเสริมซึ่งกันและกัน อันจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาได้อย่างราบรื่นเพราะการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมก็เป็นวิธีการจัดการกับปัญหาอีกวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยความช่วยเหลือหรือการสนับสนุนจากบุคคลที่อยู่รอบข้าง ทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย มีความมั่นใจที่จะจัดการกับปัญหาเหล่านั้น จนสามารถฝ่าฟันกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้และทำให้นักเรียนพร้อมที่จะยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอาจกล่าวได้ว่า การเผชิญปัญหาที่มีประสิทธิภาพนั้นจะส่งผลให้นักเรียนมีความแข็งแกร่งทางจิตใจ กล้าเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ได้ เป็นอย่างดี มีความพร้อมที่จะจัดการแก้ไขปัญหาเหล่านั้นให้คลี่คลายซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรกานต์ ชุมผล และคณะ (2565) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเผชิญปัญหาและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน Gen Z พบว่า นักเรียน Gen Z มีระดับการเผชิญปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีด้านการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหามากที่สุดสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถที่จะเข้าใจและบริหารจัดการคนอื่น สามารถกระทำอย่างชาญฉลาดในสถานการณ์ทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ นางสาวนุชรี บัวโค (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทักษะทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โดยพบว่า ทักษะทางสังคม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับค่อนข้างมาก

2. ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า องค์ประกอบโดยภาพรวมและองค์ประกอบทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน ความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน โดย

สามารถอภิปรายผลการวิจัยเป็นรายองค์ประกอบได้ ดังนี้ ด้านความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูมีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนนั้นมีจิตอาสา มีจิตสาธารณะ มีการช่วยเหลือผู้อื่น ครูมีการส่งเสริมให้นักเรียนทำกิจกรรมที่ทำร่วมกันเป็นกลุ่ม เน้นการปฏิบัติ การมีส่วนร่วม เพื่อให้นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความเป็นกันเอง มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการจัดบรรยากาศในการเรียนการสอนที่สนุกสนาน คลาย ทำให้เด็กนั้นมีการเรียนรู้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับคำกล่าวของ กิตติยวดี บุญเชื้อ และคณะ (2540) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนมีเพื่อนในกลุ่มดี คอยช่วยเหลือกัน รักใคร่ปรองดองกัน ชวนกันศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จะทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข การที่เด็กเรียนรู้อย่างมีความสุขได้นั้น ขึ้นอยู่กับครูที่ให้ความรักและเอาใจใส่ต่อนักเรียน มีทักษะในการสื่อสาร พ่อแม่ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ต่อเด็กและสนับสนุนให้เด็กได้เลือกเรียนตามความสามารถและความถนัด การจัดการเรียนการสอนที่บรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย มีการเรียนที่สนุกสนาน มีความรักและความภูมิใจในตัวเอง และด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนให้ครูจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ความสำคัญในการทำกิจกรรม เน้นการปฏิบัติ ลงมือทำ แสดงออกหน้าชั้นเรียน ใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจ แปลกใหม่ ดึงดูดความสนใจให้กับนักเรียน บทเรียนที่สนุก แปลกใหม่จูงใจให้ติดตาม และเร้าใจอยากให้อ่านคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ทำให้นักเรียนเกิดความตื่นเต้นในข้อค้นพบใหม่ ๆ เกิดความรู้สึกรักการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของอุมาพร ตรังสมบัติ (2543) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ จะทำให้เด็กอยู่โรงเรียนอย่างมีความสุข ส่วนด้านความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูเป็นผู้ส่งเสริม คอยสนับสนุนชี้แนะทาง จัดการเรียนการสอนอย่างหลากหลายและมีความสนุกสนาน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน มีส่วนร่วม กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก และรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น แลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน ทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้น นอกเหนือจากวิชาในบทเรียน ยังมีกิจกรรมการสอนที่หลากหลาย เช่น กีฬา ศิลปะ บรรยายกายภายในโรงเรียนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ ชัยวัฒน์ พันธุ์เสือ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 พบว่า ด้านผู้เรียนมีความสุขอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลวิจัยของ ขนิษฐา บุญมาวงษา (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ในทางบวกอยู่ในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในห้องเรียน สร้างมิตรภาพที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้น ครู และบุคคลอื่นรอบตัว ซึ่งการมีความสัมพันธ์ที่ดีเหล่านี้สามารถช่วยให้บุคคลรู้สึกสบายใจ และมีความสุขในการเรียนรู้ ครูจัดบรรยากาศในการเรียนการสอนที่สนุกสนาน การให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น มักจะทำให้เกิดประสบการณ์เรียนรู้ที่สนุกสนาน ทำให้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่น ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย ไม่กังวล ไม่เครียด ส่งเสริมการเรียนการสอนที่ทำให้เกิดความสุขในการเรียนรู้ สอดคล้องกับการศึกษาของ แพรพพรณ์ พิเศษ (2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การจัดการเรียนการสอนของครู มีอิทธิพลทางตรงต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุข ครอบครัวและเพื่อนยังเป็นแหล่งของการสนับสนุนทักษะทางสังคมที่สำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดความสุขในการเรียน มีความสามารถในการเข้าอกเข้าใจ และโต้ตอบกับผู้อื่นได้อย่างดีเยี่ยม การใช้ชีวิตในสังคม และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ล้วนแล้วแต่ต้องการความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นทั้งสิ้น และการเข้าหาหรืออยู่ร่วมกับผู้อื่นนั้นก็มี ความซับซ้อน เนื่องจากคนแต่ละคนก็จะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ซ้ำยังสามารถเปลี่ยนแปลงอยู่ได้ตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ ศิริยุทธ บุสหงษ์ (2561) ได้ศึกษา งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล พบว่า ความสามารถในการปรับตัว ด้านการเรียน รูปแบบการเผชิญปัญหา สัมพันธภาพระหว่างบุคคล และบรรยากาศการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา พยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลวิจัยของ จริยา โสสีตา และ สุรเดช ประยงค์ศักดิ์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การสนับสนุนทาง สังคมและมีความสุขในการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า การ สนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับความสุขในการเรียนของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวมทั้งสอดคล้องกันกับผลวิจัยของ กิติพงษ์ เรือนเพชร และ คณะ (2566) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเวส เทิร์น วิทยาเขตบุรีรัมย์ พบว่าความสัมพันธ์กับเพื่อน โดยมีความสัมพันธ์กับความสุขในการ เรียนของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งสอดคล้องกันกับผลวิจัยของ ณัฐศรียา จักรสมศักดิ์ และคณะ (2566) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตนเอง ด้านครอบครัว ด้านสถาบันอุดมศึกษา และด้านสังคมกับความสุขของนักศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านตนเอง ด้านครอบครัว ด้านสถาบันอุดมศึกษา และ ด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับความสุขของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. ความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า โดยภาพรวมและองค์ประกอบ ทุกองค์ประกอบ อยู่ในระดับมาก
2. ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า โดยภาพรวมและองค์ประกอบทุกองค์ประกอบ อยู่ในระดับมาก
3. ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาพรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกอยู่ในระดับสูง ($r_{xy} = .837$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่า ทุกองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ในทางบวก อยู่ในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น อยู่ในระดับปานกลาง

ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปประยุกต์ใช้

1. ความฉลาดทางสังคม ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอดงหลวง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด อาจทำให้ประสบปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนหรือผู้อื่นได้ ดังนั้น ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความฉลาดทางสังคมโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน ที่ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม หรือกิจกรรมเกมที่สร้างความสัมพันธ์เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นมากยิ่งขึ้น
2. ความสุขในการเรียนรู้ ด้านความรู้สึกต่อตนเองในการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอดงหลวง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ทำให้ขาดความมั่นใจในการทำกิจกรรมหรือตอบคำถามในชั้นเรียน ดังนั้น ควรมีการเสริมสร้างความมั่นใจโดยการให้กำลังใจและยกย่อง เมื่อนักเรียนทำได้ดีหรือพยายามทำสิ่งต่าง ๆ แม้ยังไม่สำเร็จ

ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขในการเรียนรู้ เช่น ความเครียด เจตคติต่อครู เจตคติต่อวิชาที่เรียน เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางสังคม เช่น ความหลากหลายทางเพศ สภาพแวดล้อมของครอบครัว เป็นต้น
3. สามารถนำผลการวิจัยไปขยายผลต่อยอดเพื่อการพัฒนาการเสริมสร้างความฉลาดทางสังคมให้กับนักเรียนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กมล โพธิ์เย็น. (2559). การจัดการเรียนรู้เพื่อนำความสุขสู่ผู้เรียน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปกร, 13(2), 121-131.
- กิตติพงษ์ เรือนเพชร และคณะ. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนของนิสิต มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตบุรีรัมย์. วารสารศูนย์อนามัยที่ 9, 17(3), 797-810.
- กิตติยวดี บุญชื้อ และคณะ. (2540). การเรียนรู้อย่างมีความสุข. วารสารครุศาสตร์, 26(1), 7-22.
- ชนิษฐา บุญมาวงษา. (2561). ความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียน อัสสัมชัญศรีราชา
- จังหวัดชลบุรี. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จริยา โสสีตา และสุรเดช ประยูรศักดิ์. (2563). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับความสุขในการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วารสารการวัดประเมินผล วิจัยและสถิติทางสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 1(1), 21-30.
- ชัยวัฒน์ พันธุ์เสือ. (2554). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสุขในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ณรงค์วรราช บุญมา. (2563). การศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ปรากฏในอัครคัมภีร์. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร, 11(2), 711-722.
- ณัฐศรียา จักรสมศักดิ์ และคณะ. (2566). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตนเอง ด้านครอบครัว ด้านสถาบันอุดมศึกษา และด้านสังคม กับความสุขของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 17(1), 46-64.
- นุชรี บัวโค. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการการเรียนรู้และนวัตกรรมการศึกษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิชญาพร สมจันทร์. (2564). การเสริมสร้างความฉลาดทางสังคมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยกิจกรรมแนะแนว. ใน ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- แพรวพรรณ พิเศษ. (2548). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร

- มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีวิทยาการศึกษา. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วรกานต์ ชุมพล และคณะ. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างการเผชิญปัญหาและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน Gen Z. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 1(3), 15-33.
- ศิริยุทธ บุสหงษ์. (2561). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล. ในวิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุทธิพร แท่นทอง. (2565). ความฉลาดทางสังคม : คุณลักษณะสำคัญของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 16(3), 270-284.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2. (2567). ข้อมูลสารสนเทศประจำปีการศึกษา 2567. เรียกใช้เมื่อ 15 กันยายน 2567, จาก <http://sakarea2.go.th>
- อริสา แก้วลี และ เฟื่องอรุณ ปรีดีติติก. (2562). ความฉลาดทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในกรุงเทพมหานคร. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์, 34(3), 27-34
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2543). ปัญหาการเรียนและเทคนิคช่วยให้ลูกเรียนดี. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว.
- Krejcie, R. V. and Morgan, D.W. (1970, Autumn). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607-610.
- Piaget. J. (1952). The Original of intelligence in Children. Trans, by Marget Cook. New York: International Universitie Press.